

Het Kerstgeschenk.

EEN VERHAAL OP WAARHEID GEGROND
door
JOHANNA.

FRUM - TER. D. C. CALLENBACH NAKKER

NIJKERK - G. F. CALLENBACH.

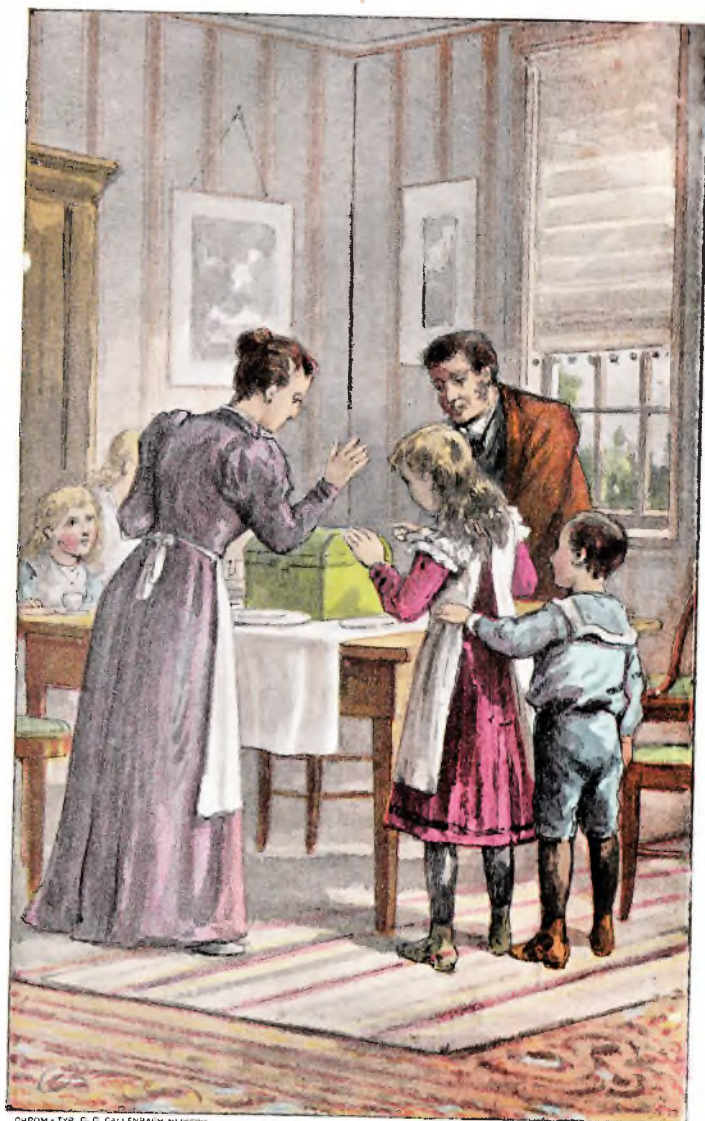
Het Kerstgeschenk.

EEN VERHAAL OP WAARHEID GEGROND

DOOR

JOHANNA.

NIJKERK,
G. F. CALLENBACH.

HET KERSTGESCHENK.

Het was twaalf uur. Al hadden de klokken, van de groote stadsklok af tot de kleine pendule op den schoorsteen toe, niet met luiden klank hare twaalf slagen doen hooren, dan zou toch iedereen dat hebben kunnen merken aan de eigenaardige drukte, die op dat oogenblik van den dag in de straten begon te heerschen. De heeren verlieten hunne kantoren, de werklieden hunne werkplaatsen, de fabrieksarbeiders hunne fabrieken, en tallooze kinderen hunne scholen.

Juffrouw Helmers legde haar strijkwerk, zoodra zij die drukke beweging buiten bemerkte, neder; dekte met een servet de tafel; zette bordjes daarop neder; nam uit de kast een broodtrommel, die hare beste dagen gehad had, en die zij daarom met twee handen moest vasthouden en begon daarna de verschillende bordjes van boterhammen te voorzien. Zij was daarmee nog niet geheel gereed, toen vlugge voetstappen naderden. Vroolijke stemmen werden vernomen, en twee kinderen traden binnen, een knaap van negen en een meisje van acht jaren, die spoedig werden gevolgd door hunnen vader en door hunne twee oudere zusters, Adriana en Lena, die van hare naailes thuishkwamen.

Het gansche gezin zat weldra aan tafel en de boterhammen met warme koffie smaakten blijkbaar goed.

„Wil iemand nog een boterham?” vroeg de moeder; „zoo niet, dan zet ik die oude broodtrommel weg, want zij behoeft waarlijk niet te pronk te staan. 't Is eigenlijk schande, dat ik zulk een oud vod alle dagen onder mijne oogen moet hebben. Zoodra ik eens een extratje heb, koop ik eene nieuwe; maar ook heden! wanneer heb ik ooit een extratje?”

Wel mocht juffrouw Helmers die vraag van een zucht vergezeld doen gaan, want sinds langen tijd had zij nooit eens een kleinigheidje kunnen oversparen. Haar man verdiende niet al te veel; de kinderen werden grooter, en hunne behoeften namen natuurlijk toe. Gebeurde het al eens een enkelen keer, dat zij op Zaterdag morgen dacht: „Misschien kan ik nu toch van avond eens een paar stuivers op zijde leggen,” dan werd zij bijna altijd in den loop van den dag verrast door den uitroep van een harer kinderen: „Moeder! kijk mijn laarzen eens stuk gaan; mag ik ze naar den schoenmaker brengen?” en was het al niet, dat zij zich verplicht zag om zulk een groote uitgaaf te doen, dan was er toch altijd iets nieuws in de huishouding noodig, dat onmogelijk gemist kon worden.

„Kijk toch eens, 't is een schande!” vervolgde juffrouw Helmers, terwijl zij een' droevigen blik op de oude broodtrommel wierp, „ik schaam mij, dat iemand haar ziet. Sluiten doet zij niet meer; de hoeken zijn losgeraakt en omgebogen, en de kleur is niet meer te herkennen.”

„Nu, nu!” zeide de vader troostend, „wie weet, wat er gebeurt, als ge jarig zijt. Het is altijd prettig, als men weet, waarmede men iemand kan verrassen.”

„Ja, ik zal geduld moeten hebben, en niet al te

weinig ook; want het duurt nog een half jaar, eer mijn verjaardag aanbreekt."

"Een half jaar vliegt gauw voorbij," hernam de vader, terwijl hij naar de klok keek. "Komt, laat ons danken, en dan moet ik heengaan, want het is mijn tijd."

De kinderen hadden zwijgend dit gesprek aangehoord. Toen hun vader vertrokken was, wieschen Adriana en Lena de bordjes en de kopjes af, en de beide jongste kinderen werden, vóórdat zij naar de middagschool gingen, om een boodschap gezonden.

Terwijl zij nu saampjes over de straat liepen, konden zij niet laten, om met elkander nog eens te spreken over de woorden, die zij weinige oogenblikken geleden hadden gehoord.

"'t Is wel jammer," meende Kees, die, ofschoon hij een jongen was, toch in zijn karakter iets zeer zachts en nadenkends bezat, "'t is toch wel jammer, dat het nog zoo lang duurt, eer Moeder jarig is."

"O, je bedoelt om de broodtrommel, niet waar?" vroeg Lientje; "ja, daar heb je wel gelijk in, Kees!"

"Ik geloof, dat Moeder zoo dol, dolgraag en liefst heel gauw een nieuwe zou willen hebben, geloof je ook niet, Lien?"

"Ja, dat geloof ik ook wel; maar *wij* kunnen daar toch niets aan doen," antwoordde zijn zusje.

"Moeder houdt niets van dingen, die stuk zijn," sprak de knaap weder. "Ze moest de trommel met hare twee handen vasthouden; heb je dat wel gezien? Als Moeder kon, zou ze de broodtrommel stellig stoppen; maar zulke dingen kunnen nooit genaaid of gestopt worden, wèl?"

"Wat zijn jongens toch dom!" lachte Lina, die al heel aardig naaien kon, althans voor zoo'n kleine meid, en die ook al eenig begrip van stoppen en mazen begon te krijgen.

„Nu, ik zeg immers ook, dat het *niet* kan,“ hernam Kees, die door zijn jonger zusje niet voor dom wilde gehouden worden.

Dien ganschen verderen dag was ons Keesje heel stil en nadenkend; en toen hij 's avonds in bed lag, duurde het zeker een half uur, eer hij in slaap viel. Dat was voor hem een groote bijzonderheid, want gewoonlijk vielen zijne oogen al dicht, zoodra zijn hoofdje op het kussen lag.

Er was een plan in zijn hart opgekomen, dat hij heel graag 's avonds met zijn zusje had willen bespreken, indien zij nog wakker ware geweest; maar toen hij haren naam riep en geen antwoord ontving, begreep hij, dat zij reeds in slaap moest zijn gevallen.

Daarom moest hij zijn plan stilletjes in zijn eigen hart besloten houden en geduldig tot den volgenden morgen wachten. Hoewel hem dat moeielijk viel, zoo troostte hij er zich mee, dat de nacht altijd gauw voorbij ging, veel gauwer dan de dag.

Keesje had niet kunnen vergeten, wat hij zijn moeder had hooren zeggen. Zooals ik reeds zeide, was hij een nadenkende jongen. Het verstand is een heerlijk en gezegend vermogen, dat God den mensch geschonken heeft om daardoor Hem, zijnen Schepper, steeds meer en beter te leeren kennen. Die gave moeten wij tot eer van Hem gebruiken. Vele menschen zijn er, die dat kostelijk geschenk van God juist voor een tegenovergesteld doel aanwenden, en die hun verstand in den dienst van den booze stellen. Als gij wat grooter wordt, zult gij dat meer dan eens opmerken; en dan zult ge u over zulke ongelukkige menschen bedroeven, die er veel erger aan toe zijn dan die ontrouwe dienstknecht, die het talent, dat hij van zijn heer had ontvangen, in de aarde begroef. Hij toch deed er tenminste geen kwaad mee; en toch moest hij uit den mond zijns Heeren die vreeselijke

woorden hooren: „Werpt den onnutten dienstknecht uit in de buitenste duisternis; dáár zal weening zijn en knersing der tanden.”

Kees gebruikte zijn verstand op een goede wijze. Als hij thuis zijn vader uit den Bijbel hoorde voorlezen — wat elken dag gebeurde —; als zijn moeder met hem over den Heiland sprak, of als hij op de Zondagsschool luisterde naar de schoone verhalen, die daar werden verteld, dan ging het bij hem niet het ééne oor in en het andere uit. Neen, het ging zijn beide ooren in en voorts op die geheimzinnige manier, waarvan geen enkele geleerde eene verklaring kan geven, en langs dien onzichtbaren weg, dien niemand kan naspeuren, naar de binnenkamer van zijn hart. De tekst, die zulk een heerlijke uitnoodiging bevat: „Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop; indien iemand Mijne stem zal hooren, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij,” had hij eens op de Zondagschool van buiten, en ook . . . van binnen geleerd.

Dat had hij op de volgende manier gedaan: toen hij den tekst goed kende, had hij, vol verlangen dat de gezegende Heiland, de Goede Herder, hem, verloren schaap, mocht vinden en zaligmaken, in de eenzaamheid vol kinderlijk geloof gesproken: „O, lieve Heiland! die aan de deur staat van mijn hart, kom er, als het U belieft, in, en ga er nooit, nooit weer uit. Laat ook mij een schaapje zijn Uwer weide.”

Wij weten, dat de Heiland zulk een bede niet onverhoord zal laten. De menschen doen wel eens schoone beloften, die ze niet of slechts gedeeltelijk vervullen, maar de beloften des Heeren zijn waarheid:

»'t Is trouw, al wat Hij ooit beval;
Het staat op recht en waarheid pal,
Als op onwrikbre steunpilaren.”

Ook Kees zag zijn gebed verhoord: de Goede Herder had intrek in zijn hart genomen en vervulde dat met een blijdschap en vrede, dien hij voor geen schatten zou willen ruilen.

Het spreekt vanzelf, dat niet alleen Kees van deze heerlijke gebedsvervulling genoot, maar dat ook zijne ouders en zusjes de gezegende gevolgen daarvan duidelijk ondervonden.

Vroeger toch was hij gewoon uitsluitend aan zijn eigen genoeg te denken, zich er volstrekt niet om bekommerend, of hij daardoor plezier of verdriet deed aan hen, die hem omringden. Als zijn moeder bij voorbeeld zeide: „Och toe, Kees! doe eens even die boodschap voor mij,” en hij had juist een boek of eenig speelgoed in zijne handen, dan deed hij soms, alsof hij zijne moeder niet had gehoord, en liet hij haar doodbedaard een kwartiertje of nog langer wachten. Als zijn zusje vroeger o zoo erg verlangde, dat hij met haar spelen zou, of dat hij haar behulpzaam zou zijn met hare knutselarijtjes, die hij met zijn handige vingers zoo netjes en vlug in orde wist te maken, dan kon hij, als hij er geen zin in had, haar laten zeuren en dwingen, zonder haar in eenig opzicht ter wille te zijn. Dat hield hij vol, zelfs als zijn moeder, die zulk een tooneeltje meestal niet van het begin tot het einde had bijgewoond, op den schijn afgaande, Lina beknorde om haar lastigheid en stoutheid. Zoo deed Kees zijn moeder en zijn zusje beiden verdriet, want moeder knorde niet graag, en Lientje *werd* niet graag beknord; dat wist Kees heel goed. Door een kleine opoffering, door een weinigje vriendelijkheid en hulpvaardigheid had Kees zijn moeder en zijn zusje heel wat leed kunnen besparen en heel wat vreugde kunnen verschaffen. Ik zou nog wel twintig andere dingen kunnen opnoemen, om u dat te bewijzen; maar ik weet, dat ieder kind, als het op wil letten, elken

dag dergelijke voorbeelden kan zien; en dat het helaas! door een soortgelijk gedrag, als ik daareven beschreef, dergelijke onaangenaamheden ook wel eens veroorzaakt.

Sedert Kees echter zijn hart voor den grooten Kindervriend had opengezet, was dat alles anders geworden. Daar zorgde de Heere voor, door iederen keer, als zich een gelegenheid voordeed, waarop Kees iets doen kon, dat in zijne omgeving geluk kon verspreiden, hem heel zachtjes toe te fluisteren: „Doe dat, mijn jongen!” En Kees bood geen weerstand aan die stem, hoewel in het eerst zijn oude eigenlievende natuur vaak in tweestrijd kwam met zijn nieuwe natuur; maar hij ondervond al het zalige van het opvolgen van 's Heeren geboden, en zoo viel het hem hoe langer hoe gemakkelijker, en maakte het Kees hoe langer hoe gelukkiger om zich te laten besturen door Gods Goeden en Heiligen Geest.

Het plan dat er in zijn hart was opgekomen, maakte hem zoo innig blijde, dat hij van die blijdschap onmogelijk langer alleen kon genieten. Zoodra Lina 's morgens dan ook wakker was, en hij haar even alleen kon spreken, troonde hij haar mede naar een eenzaam hoekje op den zolder en zeide toen: „Ik heb een plan, Lien! om moeder heel gauw een broodtrommel te bezorgen; maar jij moet mij helpen.”

„Dat wil ik wel,” antwoordde Lientje. Zij had zich altijd door haar broer laten leiden, zooals de meeste jongere kinderen zich door de oudere laten doen.

Het is daarom altijd zulk een zware verantwoording, om tot de oudste kinderen te behooren.

„Luister!” ging Kees fluisterend voort. „Zou het niet heerlijk zijn, als moeder, wanneer zij op Kerstmorgen in de huiskamer kwam, de oude broodtrommel verdwenen vond, en een nieuwe in de kast zag staan? Zeg, hoe denk je, dat moeder *dan* wel kijken zou?”

„O, ik denk, dat zij zóó vroolijk, zóó vroolijk zou kijken, dat ik het niet zeggen kan. Maar . . . hoe zal je dat gedaan krijgen? Waar haal je het geld vandaan? En wat kost zoo'n trommel wel?” vroeg Lientje.

Het gezicht van Keesje betrok. De kosten had hij nog niet berekend.

„Zoo'n trommel is zulk een groot stuk, moet je denken,” vervolgde Lientje. „Wie weet, of zij geen tien gulden kost.”

„Tien gulden? . . . Zou een broodtrommel zóó vreeselijk duur zijn? . . . Och heden! Neen, dan kunnen wij het niet doen. Zooveel bezitten wij niet.”

„Of misschien vijf gulden,” troostte Lientje, die toch nog liever af wilde slaan dan Kees zoo verslagen en teleurgesteld zien kijken.

„Zeg eens, Lien! hoeveel geld bezit je?”

„Ik heb in mijn spaarpot drie en zestig cent; en je weet, Kees! met St. Nikolaas . . .”

„O ja, Lien! maar we moeten St. Nikolaas er nu eens heelemaal aan geven.”

„Ja, maar . . . maar . . . ik had voor mijn pop een nieuw hoedje willen koopen, weet je, Kees!”

„En zou dat drie en zestig centen kosten?” vroeg Kees.

„O ja, minstens,” verzekerde zijn zusje. „Het moet een mooi best hoedje zijn, met lint en veeren er op!”

„En *kan* die *pop* het niet zonder hoedje stellen?” vroeg Kees zuchtend.

„Nu ja . . . kunnen . . . kunnen . . .” prevelde Lientje. Zij kon nog niet zoo spoedig besluiten, om van al hare spaarpenningen, die zij met St. Nikolaas altijd voor haar zelve besteden mocht, afstand te doen.

„Kom,” zeide Kees op overredenden toon, „geef dat poppenhoedje nu maar op. Je zult eens zien, of het niet veel, veel heerlijker is om moeder te verrassen, dan om zoo'n lor te koopen.”

„Zoo'n lor!" . . . Neen, dat was nu toch al te erg, om zoo minachtend over het hoofddeksel van de geliefde pop te spreken. „Mijn pop draagt geen lorren," antwoordde Lientje gebelgd.

Kees, die de oude lust in zich voelde ontwaken om zijn zusje op deze woorden, evenals vroeger, een beetje te plagen, door haar nog dieper en grievender zijn minachting voor haar speelgoed te doen gevoelen, waaruit dan meestal een min of meer heftige kibbelpartij ontstond, vernam ook in dát oogenblik in zijn hart de stem van den Goeden Herder, die hem vermaande om zijn zusje geen verdriet aan te doen, maar vriendelijk en voorkomend voor haar te zijn. Niet alleen dat hij, door het luisteren naar die stem, Gods wil deed en den vrede in zijn hart bewaarde, maar ook bereikte hij daardoor zijn doel.

„Nu, je weet wel, dat ik het zoo niet meen, Lien!" sprak hij goedig. „Ik wil best gelooven, dat je pop een nieuwe hoed noodig heeft; maar zou zij niet kunnen wachten tot het zomer is? Ze gaat 's winters toch zoo dikwijls niet uit, wèl? En denk eens aan, hoe heel, heel prettig het zal zijn, om moeder van ons eigen geld op het Kerstfeest te verrassen."

„Waarom wou je het op Kerstfeest en niet op St. Nikolaas doen?" vroeg Lientje, die bij de vriendelijke woorden van haar broertje hare verontwaardiging terstond vergat.

„Wel, omdat . . . omdat het Kerstfeest zulk een heerlijk feest is."

„Ja, dat is het ook," stemde Lientje toe.

„En omdat," vervolgde Kees, „de juffrouw op dé Zondagsschool laatst zeide, dat het eene goede gewoonte is, om op het Kerstfeest elkander te verblijden. Je moet denken, hoe heeft God *ons* verblijd, door den Heere Jezus uit den hemel tot ons te zenden," eindigde de knaap eerbiedig.

„Ja, dat is zoo,” stemde Lientje nogmaals toe. „Nu Kees, ik zal mijn poppenhoedje er aan geven.”

„Dat is lief van je! je bent een beste meid!” riep Kees vroolijk uit, terwijl hij zijne armen om den hals van zijn zusje sloeg en haar stevig pakte. „Maar nu moeten we nog zien, hoe wij de broodtrommel krijgen. *Jij* hebt drie en zestig centen, zeg je? Nu, *ik* heb gelukkig veel meer, want ik heb nog al dikwijls van Oom Kees wat gekregen.”

„Nee, *ik* heb *geen* peetoom,” zuchte Lientje.

„Nu, dat is niets. Dat kun je niet helpen. Ik heb meer dan een daalder, dat is samen dus over de twee gulden. Adriana en Lena zullen wel weten, wat een broodtrommel kost; maar toch moeten wij het haar niet vragen, want ik vind het veel aardiger, als niemand er iets van weet, vind je ook niet? Wij moeten met ons beidjes heel alleen er voor zorgen. Wat zullen ze allen dan verrast zijn! Als wij strakjes naar school gaan, moeten wij maar vast eens goed in de winkels kijken. Misschien zien wij ergens wel een broodtrommel staan met den prijs er op.”

Waren de kinderen vroeger gewoon om slechts voor *die* winkels te blijven staan, waar zulke dingen te kijk lagen, die begeerlijk zijn voor kinderoogen, nu trok iedere winkel hun aandacht, waarin blikwerk en andere huishoudelijke artikelen te koop waren. Niet lang duurde het, of zij zagen het begeerde voorwerp: een keurige flinke broodtrommel. Met groote zwarte letters stond boven op het deksel geschreven: „Broodtrommel.” Dat was dus duidelijk genoeg. Zij was met een frissche groene kleur geverfd. Maar o, hoe jammer! er stond geen prijs op; en Lientje en Kees twijfelden er niet aan, of zulk een fraaie broodtrommel zou onbereikbaar duur zijn. Zij rekten hunne

halsjes uit; ja, zij slopen zelfs het voorportaal van den winkel in, om te zien, of de prijs soms niet op zijde of aan den achterkant geschreven stond; maar te vergeefs! de mooie broodtrommel stond daar in haar volle pracht, maar zij loste het gewichtige raadsel niet op.

„We zullen den winkel moeten ingaan en vragen, wat zij kost,” zeide Kees zuchtend. „Er zal niets anders aan te doen zijn. Maar ik vind het naar om het te gaan vragen, want ik ben bang, dat ze veel meer zal kosten dan wij bezitten, en dan.... dan kunnen wij haar toch niet koopen.”

„Durf *ji* het vragen?” vroeg Lientje.

„Het zal wel moeten,” luide Keesjes antwoord.

Toch duurde het verscheidene dagen, eer Kees het deed; want hij was beschroomd van aard en vond het vreeselijk om een winkel binnen te gaan, iemand een vraag te doen, en dan.... heen te gaan, zonder iets te koopen. Wellicht zou daardoor het geheele plan toch schipbreuk hebben geleden, als Keesje niet van den Heer kracht had ontvangen, om ook in deze zaak zichzelf te overwinnen.

Zou de Heer dan ook in zulke kleine onbeduidende aangelegenheden Zijne hulp willen bewijzen?

Ja, ook in zulke kleine schijnbaar onbeduidende dingen! De Heiland heeft zelf verklaard, dat onze Hemelsche Vader, die zoo groot en machtig is, dat Hij het gansch heelal heeft voortgebracht, zelfs de haren van ons hoofd heeft geteld; en dat zonder Zijn wil geen enkel muschje ter aarde valt. Een muschje, zoo'n klein onaanzienlijk diertje! En zou diezelfde God dan ook niet luisteren naar de bede van een kind, dat verlangt Hem welbehagelijk te zijn en, naar Zijnen wil, door een liefdedaad Zijn ouders te verblijden? O, ik weet zeker, dat God de ooren tot ons neigt, en dat Hij luistert naar iedere bede, ook van het kleinste kind. Ik vind het voor kinderen zulk

eene heerlijke gedachte, dat de Zoon van God, die nu aan 's Vaders rechterhand is gezeten, zoo goed weet, hoe een kind is; wat het verlangt, en wat er in zijn hart omgaat, want . . . Hij is ook zelf eenmaal een kind geweest. Hij heeft als een klein kindje op moeders schoot gelegen; daarna speelde en leerde en streed Hij; en Hij heeft altijd als kind Zijn ouders liefde en gehoorzaamheid bewezen, ook al kostte Hem dat moeite en strijd.

Op zekeren morgen, toen de twee kinderen naar school gingen, hoorde Lientje haar broeder op vastberaden toon zeggen: „Lien! vandaag ga ik den winkel in, en ik zal vragen, wat de trommel kost.”

„Durf je, Kees?” vroeg zij.

„Ja, *nu* durf ik,” antwoordde de knaap. Hij had dien morgen ernstig en vurig den Heer gesmeekt om hem te helpen zijn verlegenheid te overwinnen. Hij had in zijn gebed gezegd: „Och, lieve Heer! laat de broodtrommel, als het U belieft, niet *al* te duur zijn.” Toen hij dat gebeden had, bedacht hij, om, als de broodtrommel meer mocht kosten, dan hij en zijn zusje bezaten, tot de winkeljuffrouw te zeggen, dat zij haar *later* zouden koopen, zoodra zij geld genoeg hadden. Dan, zoo meende hij, zou de juffrouw niet boos zijn, omdat hij den winkel had durven binnenkomen en haar moeite aandoen voor niets. Deze ingeving beschouwde onze knaap ontvangen te hebben van God op zijn gebed; en ik geloof, dat hij gelijk had.

Welgemoed togen de kinderen op weg en stonden weldra voor den winkel, en gluurden door de ruiten, zooals zij reeds zoo dikwijls hadden gedaan.

„Kom, nu gaan we er in,” sprak Keesje; en hoewel zijne wangen zich kleurden, zoo was zijn hart toch niet bevreesd.

„Wat kost die groene broodtrommel, Juffrouw?” vroeg hij, terwijl hij naar het bedoelde voorwerp wees.

„Die broodtrommel kost één gulden en vijftig centen.”

Eén gulden en vijftig centen! . . . De beide kinderen zagen elkander op het hooren van deze woorden zóó verrast aan, dat de winkeljuffrouw dat wel op moest merken. Zij kreeg schik in het tweetal en vroeg: „Wilt gij de broodtrommel eens van dichtbij bekijken?”

Voordat twee monden tegelijk: „Alsjeblieft, Juffrouw!” hadden doen hooren, had het vriendelijke meisje de trommel reeds uit de winkelkast te voorschijn gehaald, en nu mochten de kinderen haar van binnen en van buiten bezien. Ze was nog veel mooier en zag er nog steviger uit, dan zij hun uit de verte had toegeschenen, meenden zij. Het deksel zat met stevige scharnieren vast, en de trommel blonk van binnen als zilver. O, wat zou moeder er blij mee zijn! Hoe zou ze wel kijken op Kerstmorgen; en wat zou zij wel zeggen, als zij zulk eene verrassing vond! O, hoe heerlijk, dat zij zooveel minder kostte, dan zij gedacht hadden. Kees kon niet laten om midden in den winkel, zóó dat niemand het merkte, zachtjes in zichzelf te zeggen: „O, lieve Heer, wat zijt Gij goed voor ons! Ik dank U, dat die broodtrommel zoo goedkoop is.”

„Nu kun je toch je poppenhoedje nog hebben, Lies!” fluisterde Kees zijn zusje in 't oor.

„O, ik denk daar in 't geheel niet meer aan,” verzekerde Lientje. En zij meende dat van ganscher harte, want *waar* is het, dat een goed voorbeeld even gezegend werkt, als een slecht voorbeeld schadelijk. „Ik denk niet meer aan een poppenhoedje; ik wil veel liever moeder verrassen. Weet je, Kees! wat wij doen moesten? Hoe zou je het vinden, als wij moeder nog eens een broodplank er bij gaven? Ik heb haar

heeft mijn pop in den winter aan een hoedje? Ik kan er nog wel mee wachten, tot het zomer is." Kees behoefde heelemaal niets te zeggen: de zusjes letten niet op hem. Zij waren al te zeer verbaasd over Lientjes ongewone bezadigdheid. Zij zeiden, dat ze wel konden zien, dat Lientje wat ouder werd, omdat ze zooveel geduld kreeg en leerde iets uit te stellen, wat een ongehoorde zaak was. Kees sloop onder dat gesprek de kamer uit; want hij was bang, dat het ook *zijn* beurt zou worden, als zijn zusters met Lientje afgehandeld hadden, en dat hij zich niet zoo goed uit den neteligen toestand zou kunnen redden, als zij.

Op den dag vóór het Kerstfeest besloten de kinderen, om zelf de broodtrommel te gaan halen. Zij waren bevreesd, dat moeder of een der groote meisjes de deur zou opendoen, als zij tehuis gebracht werd, en dan zou de heele aardigheid van de verrassing er af zijn. Het zou toch nog een heele kunst zijn, om zoo'n groot voorwerp ongemerkt in huis te krijgen. Doch ook dat gelukte boven verwachting.

Tusschen licht en donker moesten Kees en Lientje een boodschap doen, en deze schoone gelegenheid namen zij te baat om in den welbekenden winkel hun schat te gaan afhalen.

Natuurlijk droeg Kees, als een flinke jongen, het groote pak, terwijl Lientje de broodplank onder haar arm nam.

Toen zij thuis gekomen waren, ging Lientje naar binnen om de boodschappen aan hare moeder te geven, en terwijl liep Kees, zoo vlug als hij kon, met zijn buit naar boven en zette die op den zolder in een verborgen hoekje neder. Toen kwam hij naar beneden, deed zijn jasje uit en trad de kamer binnen, alsof er niets gebeurd was, terwijl hij Lientje een blik

toewierp, die moest beduiden: „Dat is mooi afge-loopen!”

De eerste Kerstmorgen was aangebroken. Reeds vroeg was de familie Helmers gewekt door het luiden van de kerkklok eener nabijzijnde Roomsche kerk, die, zooals mijn kleine lezers wel zullen weten, reeds heel vroeg in den morgen, of eigenlijk nog in den nacht, geopend wordt, om de gemeente binnen hare muren te verzamelen.

Al was het niet de klok van *hun* kerk, toch was de familie Helmers gewoon om zich door deze tonen te laten wekken. De luide galmen, in de stilte van den winternacht zoo duidelijk hoorbaar, brachten hen dadelijk in de gedachten, dat het Kerstfeest was aangebroken; en de boodschap uit den hemel weerklonk in hun ziel: „Vrees niet. Ziet, ik verkondig u groote blijdschap: heden is u geboren de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere!”

Daar vader en moeder gewoon waren om met al hunne kinderen op dien dag, evenals op Zondag, naar het huis des Heeren op te gaan, was het noodig om bijtijds op te staan, daar al de werkzaamheden, die elken dag wederkeeren, toch behoorlijk vóór kerk-tijd verricht moesten zijn.

Ook Kees en Lientje waren dien morgen door het klok-gelui gewekt, en dachten niet meer aan slapen. Nu zou het niet lang meer duren, of moeder zou hare verrassing ontvangen.

Zeer vroeg stonden zij op, en zeer vlug kleedden zij zich aan. Daarna dankten zij den Heer, dat zij het heerlijk Kerstfeest weer mochten beleven, waarop aan menschen en kinderen verkondigd wordt: „U is heden geboren de Zaligmaker!” Zij wachtten met naar beneden gaan, totdat zij Lena de huiskamer, die zij had

moeten opknappen, hadden hooren verlaten. Toen slopen zij onhoorbaar naar beneden, met hun kerstgeschenk in de hand.

De oude broodtrommel werd uit de kast gehaald; en daar zij op dezen feestdag een dubbele hoeveelheid brood bevatte en daarenboven nog een aantal krentenbroodjes, waarop moeder op het Kerstfeest altijd trakteerde, mocht het waarlijk wel een wonder genoemd worden, dat de trommel niet uit elkaar viel.

Met glinsterende oogen en met rappe handen werd het brood in de nieuwe broodtrommel gelegd, en de mooie nieuwe broodplank ontving een plaats op de tafel. Toen de kinderen dat gedaan en zich een oogenblik verlustigd hadden in den aanblik van hun kerstgeschenk, verlieten zij het vertrek.

„Kom, nu zal ik maar eens gauw brood gaan snijden,” sprak juffrouw Helmers, toen zij zich aangekleed had; en de daad bij het woord voegende, trad zij de huis-kamen binnen.

„Neen maar, wat is *dat* nu! Wie heeft *dát* gedaan?” klonk haar verwonderde uitroep, zoodra zij de mooie nieuwe broodtrommel en de broodplank bemerkte. De tranen van blijdschap sprongen haar in de oogen. De goede moeder, wie het altijd zooveel hoofdbreken kostte, om met het weinige huishoudgeld hare geliefden van al het noodige te voorzien, kon meestal niet krijgen, wat *zijzelf* nu eens dringend noodig had. *Hare* belangen schoten er meestal bij in. En nu werd zij op dien Kerstmorgen zoo vriendelijk verrast! Verrast, door wie?

Zij was gewoon, om al het goede, dat zij ontving, te beschouwen als komende uit de hand van haren Heer en God. Het allereerste, dat zij deed, was dan ook: Hem te danken voor dit welkome geschenk. De

oude slordige broodtrommel was al zoo lang een ergernis geweest in hare oogen, die niets in huis konden zien, dat haveloos en stuk was. Niemand wist, hoe groot die ergernis wel geweest was. Nu was zij opeens weggenomen; en in plaats daarvan stond daar nu die mooie fonkelnieuwe trommel en een broodplank er bij, alsof dat zoo vanzelf gekomen was. Ja, zij dankte er God voor; want is niet iedere goede gave, ook die wij van menschen ontvangen, van Hem, van Wien een lief kinderversje zoo naar waarheid zegt:

- »Van ons alles te geven
- »Wordt Zijn hand nimmer moe.
- »Elken dag duizend gaven
- »Strooit Hij vriendelijk ons toe.«

Doch er moest iemand geweest zijn, dien de Heer had willen gebruiken om haar deze vreugde te be-reiden. Maar wie was die iemand?

Zij meende eerst, dat het haar man was; maar deze beantwoordde de vraag zijner vrouw zóó hartgrondig met een: „Ik wou, dat het waar was, lieve!” dat zij deze veronderstelling dadelijk losliet. Waren het dan hare oudste meisjes geweest? Maar deze toonden hare verwondering over het geschenk op zulk een natuurlijke wijze, dat het haar moeder spoedig duidelijk werd, dat de verrassing ook van dien kant niet was gekomen.

Daar viel moeders oog eindelijk op hare jongste twee kinderen, die zich achter Lena en Adriana hadden weggestopt. Zouden *zij* de gevers zijn van dit fraaie en nuttige geschenk? Maar neen, het kon toch haast niet mogelijk zijn. Konden zulke jonge kinderen zulk een aardige en groote verrassing verzinnen en bereid hebben?

Hoe ongeloofelijk het ook mocht schijnen, het werd toch hoe langer hoe duidelijker, dat Keesje en Lientje, en niemand anders, heel alleen de gevers van dat

fraai en doelmatig Kerstgeschenk waren. En niet alleen dat zij die verrassing bedacht hadden; neen, zij hadden ook het geschenk, trots vele hindernissen en zonder iemands medeweten en hulp, gekocht en op het geschiktste oogenblik gegeven. Toen hun moeder de zekerheid had, dat het zóó was, wist zijzelve niet, waarover zij zich meer verblijden moest: over het geschenk zelf of over de liefde van hare kinderen. Zij stond dan ook eenige oogenblikken geheel verstomd; maar toch niet heel lang, want spoedig riep zij hare kinderen tot zich en drukte hen met de tederste liefde aan haar hart, en zeide, dat zij o zóó blij was, meer nog dan zij bij mogelijkheid kon uitspreken.

O, het was heerlijk om te zien, met hoeveel welgevallen de mooie nieuwe broodtrommel en de witte broodplank — waarvan moeder beweerde, dat zij o zooveel gemak zou hebben — door vader, moeder en de groote zusters werden bekeken en bewonderd. Het was heerlijk om moeders dank aan te hooren en door haar geliefkoosd en geprezen te worden. Maar het heerlijkst van alles was het voor de kinderen, te weten dat zij gedaan hadden, wat de Heere van hen verlangde.

De lieve Heiland, die uit liefde voor ons Zijn zaligen hemel verliet en als een arm kindje geboren werd, om ons voor eeuwig rijk en gelukkig te maken, wil immers, dat alle kinderen deze heerlijke en blijde boodschap geloovig aannemen. Hij wil, dat zij Gods kinderen zullen worden, en dat zij van harte Zijn wil zullen leeren doen. Hij wil hun daartoe Zijnen Heiligen Geest geven, die hun altijd zal leeren, wat zij doen of laten moeten. O, wat is het niet een voorrecht, om aan degenen, die ons omringen, te mogen laten zien, dat wij den Heer liefhebben en naar Zijnen wil wenschen te leven! Dat ook kinderen daartoe in staat zijn,

heeft deze korte maar ware gebeurtenis mijn kleinen lezers — naar ik hoop — duidelijk doen zien.

Al hebben nu ook niet alle kinderen, evenals Keesje en Lientje Helmers, over een goed gevulde spaarpot te beschikken, toch zullen zij, indien zij in den Zaligmaker hebben leeren gelooven; indien zij zich gehoorzaam door Gods Geest laten besturen, elken dag in hun leven meer dan ééne gelegenheid vinden om vreugde en zegen te verspreiden. Hunne ouders — die altijd de allereerste en de allergrootste rechten op de liefde en de toewijding hunner kinderen hebben — zullen ongetwijfeld in de eerste plaats de schoone en liefelijke vruchten van deze heerlijke gave plukken.

Het Kerstfeest werd in het huisgezin van de familie Helmers altijd zeer feestelijk gevierd. Ook werd de verkondiging van de grootste gebeurtenis, die onze aarde ooit aanschouwde: de menschwording van Gods Zoon, niet alleen in de kerk aangehoord, maar ook werd er in huis over gesproken, en menig Kerstlied weerklonk op dien dag in die eenvoudige woning.

„Mogen wij nu ook nog *mijn* kerstlied zingen?” vroeg Kees des avonds, nadat Psalm 98, de Engelenzang, Stille nacht, Heilige nacht, en eenige andere feestlieden ten gehoorde waren gebracht.

„Wat is *uw* lied, Kees?” vroeg zijn moeder.

„Dat van de Wijzen uit het Oosten, Moeder! die hun goud, wierook en mirrhe aan den Heere Jezus brachten.”

Men voldeed aan het verlangen van Kees, en wel dra klonk uit aller mond het welbekende Kerstlied:

„Sterre van 't Oosten, wil nog eens verrijzen;
O, straal ons toe met uw vriend'lijken glans,
Zooals gij eenmaal aan de Oostersche Wijzen
Troostend verscheent aan den nacht'lijken trans.

Wijs ons de plaats, waar de Heer is geboren ;
 Ligt Hij daar neer in dien need'rigen stal ?
 Heeft Hij die krib tot Zijn woonplaats verkoren ?
 Is Hij dan zelf niet de Heer van 't Heelal ?

Komt, laat ons knielen met de Oostersche Wijzen ;
 Wierook en goud brachten zij tot Uw eer ;
 Hebben wij niets, om U dank te bewijzen,
 Niets dan ons hart neem dat hart dan, o Heer !”

„Niets dan ons hart neem dat hart dan, o Heer !” zeide Kees zachtjes, nadat hij het lied eerbiedig had medegezongen. „O ja, Heere ! neem mijn hart maar geheel en al in Uw bezit.”

Het verdere gedeelte van dien Kerstavond scheen het nog feestelijker te zijn dan op vorige Kerstdagen, en dat was eigenlijk den ganschen dag al zoo geweest. Toen Lientje dat gevoelen 's avonds uitsprak, antwoordde hare moeder, terwijl zij haar dochtertje en Kees ieder een hartelijken kus gaf: „Dat komt, geloof ik, alles van die mooie broodtrommel.”

„Ja, dat geloof ik ook,” zeide Lientje. Weinige oogenblikken daarna, toen de kinderen zich, iets later dan op andere avonden, ter ruste gingen be-geven, zeide Lientje tot haar broertje, dat het bezit van het fraaiste en rijkste poppenhoedje niet te vergelijken was met de zoete vreugde, die zij in haar hart gevoelde, nu zij zag, hoe blij zij hare moeder had gemaakt.

„Heb ik je ook niet gezegd, dat het heerlijk zou zijn om moeder zoo te verrassen ?” vroeg Kees aan zijn zusje. „Zóó gelukkig ben je nu altijd, als je doet, wat de Heiland hebben wil.”

Met deze woorden eindig ik mijn klein Kerstverhaal. Kees sprak ze alleen tot zijn zusje ; maar ik

geloof, dat ik er goed aan doe, ze ook u, mijn kleine lezers en lezeressen, aan het harte te leggen.

„Zóó gelukkig ben je nu altijd, als je doet, wat de Heiland hebben wil.” De Heere God heilige deze woorden aan uwe ziel en geve, dat gij eens, vroeg of laat — maar liefst heel vroeg, want men kan nooit te vroeg tot deze heerlijke overtuiging komen, en nooit te vroeg leeren naar Gods wil te handelen — deze woorden met Uw gansche hart moogt nazeggen; en dat ook gij door uw wandel anderen moogt doen zien het groote geluk, dat gelegen is in het luisteren naar de stem en in het opvolgen van den wil des Heeren.
